

като: копань, брань, вършидба, бране царевици, бѣлене ко-
чани, прашидба, жътва и пр. Мжжетѣ съ женитѣ наредко се
събиратѣ въ празници на угощения роднински. Но само то-
ва съмь срѣщатѣ и виждатѣ, че когато иди единъ братовчедъ
у чича си и свари домашнитѣ на хлѣбъ, канѣтъ го на тра-
пезата да вземе отъ хлѣбътъ, като му казватъ, че „не е отъ
хлѣбътъ по-голѣмъ.“

Мжжетѣ правѣтъ угощение, само когато си заколѣтъ
шопарѣтъ (свинята) по Коледа и правѣтъ *осмянка* (единъ
видъ гозба по празниците отъ прѣдницата и ребрата на сви-
нята), тогава по край тѣхъ можтъ да ѣдѣтъ и чужди хора.
На заговѣлки роднинитѣ си ходѣтъ да заговѣватъ у по-ста-
ритѣ, а особено на велики заговѣлки. А колкото за колед-
нитѣ, то по-редко ставатъ събрания, а никога за Петрови и
Богородични. По селата има обичай, когато заговѣватъ за Ве-
ликъ-день, малкитѣ и възрастнитѣ си правѣтъ *бутурници*,
стрѣлки, *хайдутки*, т. е. единъ видъ народни фейрверки
(фисеци), които иматъ различни имена и въ всѣко село ги
пазѣтъ скрити подъ стрѣхитѣ до заговѣлките. Вечерта из-
лазятъ голѣми и малки и накладѣтъ нѣкой голѣмъ огънь отъ
ржженица или дърва, взематъ една хубава дълга прѣчка, на-
речена шишъ, и една кѣса тояга набиятъ бутурницата си на
шиша, запалѣтъ ѝ ушитѣ на огънятъ и казватъ нѣкои думи,
които сега съмь забравилъ и ги хвърлѣтъ на далечъ, като
огненни звѣзди. До тая вечеръ можтъ дѣцата да играѣтъ и
възрастнитѣ момци съ тѣхъ, а отпослѣ не играѣтъ и не ги
баратъ били, защото който ги похване прѣзъ годината щѣлъ
да има много бълхи. Този обичай го има и до сега йоще. А
пъкъ въ тая вечеръ младитѣ булки съ младоженцитѣ си хо-
дѣтъ съ бѣклици вино да се прощаватъ у роднинитѣ си съ
описванитѣ здрависвания на рѣцѣ, гърди, брада и чело. Ста-
ритѣ тогазъ не ходѣтъ нийдѣ, а остаѣтъ въ кѣщитѣ си и
чакатъ да имъ додѣтъ. Всички роднини носѣтъ едно общо
име, напр.: Русескитѣ, Донговитѣ, Велчовѣстковитѣ и пр.

Хасково. — Роднинитѣ живѣѣтъ помежду си така: по-
магатъ си едни други въ работа, защищаватъ се въ всѣкакви
случаи, ходѣтъ си едни на други често и пр. „Кѣдѣ си хо-
дилъ, Драгане? се питатъ. — Ходихъ у нашата роднина, у
Стоянови. — Роднина сте, трѣбва да си ходите.“ Роднинитѣ се
свѣѣтватъ, сдружаватъ се за работа или за търговия, даватъ